

Thomas Larsen, Moestrup, Neergaard, Nielsen-Grøn, Thomas Nielsen, Philippen, Poul Rasmusen og Rørdam. De to Medlemmer, som ikke var enige med dette Flertal, var Socialdemokraterne Hørdum og Sabroe. Flertallet skriver i sin Betænkning, at det anser „et Forsikrings-system, hvor det offentlige støtter den enkelte Bestræbelser for gennem smaa for ham (hende) overkommelige Præmier at betrygge sig selv i Invaliditetstilfælde lige fra det Tidspunkt, hvor den erhvervsdygtige Alder begynder, og til vedkommende dør, for at være en Vej, ad hvilken Opgaven kan finde sin praktiske Løsning“. Flertallet henviser senere i Betænkningen navnlig til Sygeforsikringen.

Jeg har ønsket at minde om dette, ogsaa fordi jeg vil understrege, at det, der her først og fremmest er Tale om, er Spørgsmaalet om, hvad der kan gøres for Arbejdsinvaliderne. Man har, synes jeg, en vis Lyst til navnlig fra Socialdemokratiets Side, men ogsaa fra enkelte andre Sider, at give det Udseende af, at det, der ved Flertalsforslaget i Kommissionen først og fremmest skulde være taget Sigte paa, var en Ændring af Alderdomsunderstøttelsesloven. Man har sagt, at vi vil tage Alderdomsunderstøttelsesloven bort, at vi ikke længere vil være med til at yde Alderdomsunderstøttelse, jeg ved ikke alt det slemme, man har sagt om os. Det, som Flertallet er gaaet ud fra som værende Hovedopgaven for den Kommission, der sad i saa mange Aar, var, paa hvilken Maade man skal fylde det Hul, som er i vor Lovgivning, og hjælpe Arbejdsinvaliderne. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa at tale om, hvorfor Arbejdet varede saa længe; Loven havde den Fejl, at Medlemmerne af Kommissionen gik ud af af denne, naar de ikke længere var Medlemmer af Rigsdagen, og at de, da vi havde flere Valg i den Periode, skiftede flere Gange, noget, enhver kan sige sig selv ikke var fremmede for Kommissionens Arbejde.

I anden Række kom ret naturligt det Spørgsmaal til at foreligge for Kommissionen: Naar man nu træffer Bestemmelse om, hvorvidt vi skal give Understøttelse til eller indføre Forsikring af Arbejdsinvaliderne, fra de begynder at blive Arbejdere, som det er udtrykt i Betænkningen, fra den arbejdsdygtige Alder begynder — den regnes sædvanlig fra Myndighedsalderen eller fra 16 Aars Alderen — indtil en vis Alder, enten man nu sætter 60, 65 eller 70 Aar, det er noget forskelligt i de forskellige Lande —, naar man giver dem, der mister f. Eks. mindst to Tredie-

dele af deres Arbejdsevne, Ret til at faa et vist Beløb ligesom Medlemmerne af Sygekasserne og af Arbejdsløshedskasserne, kan man saa sige til dem, der bliver Invalidiser ikke som Følge af, at der er indtraadt Sygdom eller Ulykkestilfælde, men som Følge af Alder, paa naturlig Maade: I skal ikke have den samme Ret, I skal nøjes med at faa en Understøttelse, hvis I trænger? Vi giver alle dem, der er blevet Invalidiser før en bestemt Alder — almindeligvis ved Ulykkestilfælde eller paa Grund af Sygdom, undertiden paa Grund af, at de opslides paa et tidligere Tidspunkt end det normale —, Ret til et vist Beløb, men de, der er blevet Arbejdsinvalidiser, fordi de er saa gamle, at Arbejdsevnen plejer at høre op, henviser vi fremdeles til at faa Understøttelse, hvis de trænger. Dette Synspunkt har ligget til Grund for Flertallets Stilling. Vi har ment, at det vilde være urigtigt, om de, der først i en senere Alder er blevet Arbejdsinvalidiser, og som havde betalt deres Præmier, ikke skulde have samme Ret som de, der er blevet Arbejdsinvalidiser paa et tidligere Tidspunkt paa Grund af Ulykkestilfælde eller Sygdom. Spørgsmaalet er for Kommissionens Flertal blevet ikke alene et Invaliditetsspørgsmaal, men tillige et Spørgsmaal om Alderdomsforsikring, fordi vi fandt det urigtigt at gøre en Forskel her. Jeg vil, som sagt, saa stærkt som muligt understrege, at det er Spørgsmaalet om Invaliditetsunderstøttelse eller Invaliditetsforsikring, der først skal tages Stilling til; derefter skal der tages Stilling til, om vi kan stille dem, der først sent bliver Arbejdsinvalidiser, paa en særlig Maade, fordi vi i mange Aar har haft en Alderdomsunderstøttelseslov. Det sidste Spørgsmaal kommer altsaa for mig i anden Række.

Invaliditetsforsikring har jeg beskæftiget mig med ikke alene i Kommissionen, men ved mangfoldige andre Lejligheder. Det har glædet mig, at man ogsaa fra socialdemokratisk Side adskillige Gange har sluttet sig til Forsikringsprincippet og ikke til Understøttelsesprincippet. F. Eks. glædede det mig at se, at dette skete ved den internationale Fagforeningskonference, der den 1.—4. Oktober 1917 afholdtes i Bern, og i hvilken fra dansk Side deltog Carl F. Madsen, I. A. Hansen og Peder Hedebo. Der blev paa denne Konference vedtaget en Udtalelse, det saakaldte faglige Fredsprogram, hvori der nævnes en Række Spørgsmaal, som man kunde tænke sig Muligheden af at faa afgjort efter Krigen, men som der vel